

КОЛЕДА

Рѣйнала се въ небесата,
грѣе радостно звездата
тукъ надъ тази бедна, стара
изоставена кошара.

Грѣе въ синитѣ простори
и на всички божии хора
тя показва отдалече,
че роди се снощи вечеръ
малкиятъ Спасителъ.

И високо полетѣли,
сини, розови и бѣли,
като пѣстри ластовички,
като мѣнички мушички,
ангелитѣ лекокрили
пѣятъ весели и мили
надъ смѣлчанитѣ посѣви
коледни напѣви:

— Ой, Коледо, мой Коледо,
роди ми се Боже чедо,
роди ми се снощи вечеръ
малко, хубаво човѣче.

Очитѣ му — две звездици,
по главата му — кждрици,
а до него тихомъ пѣе
майка му и го люлѣе.

Атанасъ Душковъ

СТАРИЯТЪ ДОБРУДЖАНЕЦЪ

Малчо, най-малкиятъ синъ на дѣдо Вълчанъ, посрешна пристигането на българитѣ въ Добруджа съ неописуема радостъ. Съ усмихнато лице, той се буташе изъ навалищата на града, здрависваше се съ всѣки новодошелъ българинъ и питаше:

— Познавате ли дѣдо Вълчанъ отъ село Кичина, познавате ли го?

Новодошлитѣ българи свиваха рамене и отговаряха:

— Не го познаваме, човѣче, не го познаваме! Кой е този дѣдо Вълчанъ?

— Дѣдо Вълчанъ, бе! Дѣдо Вълчанъ отъ Кичина, гдето избѣга преди двадесетъ и седемъ години въ България! Не го ли знаете?